

PRINCEZNA A RYTÍŘKA

KAPITOLA PRVNÍ – JEJÍ OSAMĚLÝ HRAD

Koňský povoz nadskakoval na nerovné cestě. To však Doktorku neprobudilo. To způsobilo až řinčení. To bylo něco nového. Doktorka si totiž nepamatovala, že by někdy předtím řinčela.

Otevřela oči. Na sobě měla lesknoucí, plátovou zbroj. Zapátrala po vzpomínce, která by vysvětlila, jak se v této zbroji ocitla. Marně.

Chtěla reflexivně vytáhnout její sonický šroubovák, ale ani to nešlo – ruce měla spoutané za zády.

„Konečně je vzhůru! Ani se o to nepokoušej, ty uzly jsem ti uvázal fakt pevně,“ odfrkl si muž sedící naproti ní. Většina jeho oděvu byla stará a špinavá. Ale přesto měl velice dobré boty. Některé jeho přezky vypadaly překvapivě cenně. A na hlavě měl elegantní klobouk, za kterým bylo zastrčené ptačí pero.

Jeho druh, sedící vedle něj, se culil a souhlasně kýval hlavou dopředu a dozadu. Neměl sice klobouk, ale jinak byl oblečen dosti podobně – částečně do obnošeného, částečně do cenného. Byl s nimi ještě třetí člen skupiny, vozka. Doktorka si byla jistá, že jeho oděv je obdobný.

Projížděli příjemně vypadajícím lesíkem. Světlo proniknuvší mezi listy stromů dopadalo na Doktorčinu tvář.

„To mi ani nepopřejete dobré ráno?“ řekla Doktorka.

„To není v našem popisu práce,“ odvětil muž s kloboukem.

„Není, není,“ znovu souhlasil jeho kolega.

„A co ve vašem popisu práce je?“

„Jsme loupežníci. Přepadáváme lidi. Berem jim věci,“ řekl muž s kloboukem.

„Odvážná a novátorská strategie. Brát lidem věci,“ odvětila Doktorka.

„Koledují si o to,“ odsekl lapka. „Tak, jako sis o to koledovala ty.“

„Já si nikdy o nic nekoleduju. Obzvlášť ne o problémy,“ lhala Doktorka. Muž s kloboukem však zavrtěl hlavou.

„Tím, že jsi tady, sis o to koledovala.“

Doktorka se nad tím chvíli zamyslela. Pak se začala rozhlížet.

„Aha. Vzhledem k tomu, že jste mi nedali žádný roubík, tak asi nebude vadit, když začnu hlasitě křičet? Pomozte mi! Chytili mě loupežníci! Lupiči! Lapkové! Banditi! Lotrové! Zbojníci!“

„Ah, tady má někdo přečtenej slovník synonym!“ uchechtl se hlavní loupežník.

„To jste mě měli vidět v mojí šesté inkarnaci! To se mi pusa fakt nezastavila. Měla jsem tehdy krásně barevnej kabát...“

„Dosti žvástů!“

Doktorce přeběhl po tváři výraz hlubokého dotčení, ale poslechla. Cesta pokračovala a ona se rozhlížela po lese. Přišlo jí, že kmeny některých stromů mají trochu podivný tvar...

Začala si broukat Blue Monday od New Order. Když píseň dobroukala přibližně osmkrát, na několik momentů se odmlčela. Následně začala vydávat pusou různé otravné zvuky. To už loupežník nevydržel.

„Dost! Jestli vydáš ještě jediný zvuk, podřízneme ti hrdlo!“

„Jsme loupežníci, to děláme,“ přitakal jeho druh.

„Jó, fakt? A čím jako?“ zeptala se Doktorka.

„Tvým vlastním mečem, který jsme ti ukradli,“ prohlásil sebejistě hlavní loupežník. Rty se mu zkřivily v úšklebku – nepochybně se na tuto eventualitu těšil.

„A kde ho máte?“

„Tady!“ řekl druhý loupežník a nápomocně zvedl meč v pochvě přímo před Doktorku. Možná by si to důkladněji rozmyslel, kdyby věděl, že se Doktorka už dávno uvolnila z pout.

Sáhla po meči, svižným pohybem ho vytáhla z pochvy a přiložila ke krku hlavního lapky.

„Zastavte spřežení,“ rozkázala. „A žádné prudké pohyby!“

Lapkové poslechli. Spřežení zastavilo a všichni čtyři vystoupili z vozu.

„Pche, co jako budeš dělat?“ řekl loupežník s kloboukem.

„Já tady kladu otázky! A ten nůž v té kapsy můžeš nechat; nemysli si, že mě s ním překvapíš. Takže! Chci odpovědi. Kam jste mě vezli?“

„K našemu Vladařovi,“ přiznal ten druhý.

„K vladařovi? Loupežníci?“

„Doufali jsme, že by to mohlo něco změnit. Třeba by nám dal lepší životy,“ přiznal hlavní loupežník. Vozka mlčel. Doktorka si ani nebyla jistá, jestli umí mluvit.

O tom, kam ji vlastně vezli a kde je, se sice od nich už moc nedozvěděla, ale podařilo se jí z nich dostat, že byla unesena v blízkosti tržnice, když tam něco nebo někoho hledala.

Zrovna, když se jí vedlejší loupežník snažil říct, co tam nejspíš vlastně hledala, ten s kloboukem na Doktorku vytáhl kudlu a vrhl se na ni. Ta ho však ladným mávnutím meče odzbrojila, udělala krok stranou a loupežník upadl obličejem napřed na prašnou lesní cestu.

V tu chvíli Doktorka ucítila zcela nový pocit. Byly to jakési lehké vibrace, spojené s osvětlením. Doslova. Doktorka začala vydávat slabou zář, která krátce na to odezněla. Cítila se... dobře.

„O-o-ona je hrdina!“ prohlásil vedlejší lupič.

„Sakra. Že zrovna my si musíme začít něco s hrdinou.“

„Co to znamená?“

„Jsi hrdinný rytíř. To je tvoje role. Jsi vlastně téměř neporazitelná, pokud plníš svou roli a zachraňuješ princeznu,“ odpověděl Loupežník č. 2.

„Ou. Ou! Máte tu nějakou princeznu poblíž, kterou bych mohla zachránit? Tmavovlasou, snědou? Má asi metr šedesát?“

„Jasně, přesně takovou tu máme! Jmenuje se—“

Yaz se probudila v jejích komnatách. Klepala se – pokoj se totiž nacházel ve značných nadmořských výškách a byla v něm strašlivá zima. Vstala tedy z postele a přiložila do kamen.

Na sobě měla růžové pyžamo s obrázky jednorožců. Nelíbilo se jí, ale neměla příliš na výběr. Co se oblečení týče, musela si vystačit s tím, co jí poskytl pokoj. Zabalená do deky prošla kolem šatů, které byly na zdi pověšeny na ramínku...

A najednou byla do oněch šatů oblečená. Na ramínku místo nich viselo pyžamo. Pokusila se ze šatů vysvléknout a opět se obléct do pyžama. Hned jak byla hotová, oblečení se znovu prohodilo. Z šatů nebylo úniku.

To Yaz nepřišlo fér. Když na šaty poprvé narazila, připadaly jí krásné a chtěla si je vyzkoušet... Nemohla přece tušit, že se tím nevratně upíše k životě uvězněné princezny!

„Ne, ne a ne! Nebudu princeznovat!“ rozkřikla se Yaz na pokoj. Žádná odpověď. Se zoufalým povzdechem dopadla na postel a zahrabala se pod peřinu.

„Nač ten křik, princezno?“ ozval se pisklavý hlásek z rohu místnosti.

„Mě už to tady tak moc nebaví, Michelle! Jsem si jistá, že mě Doktorka určitě brzo zachrání, ale to čekání je fakt úmorný. A ta zima taky!“

„Chápu, chápu,“ pokývala hlavou zasmušile Michelle, která nyní stále uprostřed místnosti. „Ale potřebovala bych se Vás zeptat, Vaše výsosti... Nemáte trochu sýra? Tedy, ne pro mě. No, vlastně tak trochu pro mě. Ale hlavně pro mláďata! Mám teď osm dalších, víte? Dokážete si to představit? Osm hladových krků! Dala byste mi tedy prosím trochu sýra? Prosím?“

Jídla i pití bylo ve spíži dost. Každou noc se její obsah totiž sám doplnil, jako zázrakem. Princezna tedy ukrojila myšce kousek ementálu a přidala k tomu pár oříšků. Michelle vzorně poděkovala a jídlo si odnosila, načež komnata znovu utichla.

Yaz si znovu lehla. Chvilí přemýšlela o útěku, ale myšlenku zahнала. Nešlo samozřejmě o to, že by nechtěla utéct. Jen věděla, že by to byla ztráta času. Během posledních tří dnů se pokusila uniknout z jejích komnat osmadvacetkrát. Vyzkoušela veškeré možné triky, co jí napadly. Veškeré cestičky zámkem, které našla. Ale nikdy to nebylo dost. Vždycky ji odhalil. Vždycky ji vrátil do její komnaty.

Nebyla to její komnata. Bylo to její vězení.

Když si o tom stěžovala včera Michelle, obě se shodly, že to bude nejspíš tím, že má až moc hlav.

„Já už se vlastně tři dny bavím jen s myší. Mě brzo asi fakticky hrábne,“ zamyslela se nahlas Yaz. Až moc hlav... Kdyby si tak mohla promluvit s ním, to by bylo teprve něco. Ale on jen mlčel. Tedy, vhodnější zájmeno asi bylo „oni“.

Znovu vstala a vyhlédla z okna. Podívala se hluboko dolů a uviděla lesknoucí-se tečku. Vypadala skoro jako rytíř.

„Wow, to je ale vejška!“

Doktorka seskočila z jejího koně, kterého zkonfiskovala loupěžníkům. Pohlédla vzhůru na hrad, jehož hlavní věž čněla až do oblak.

Z mraků nad ní vynořila veliká dračí tlama. A za ní dalších šest. Všechny odhodlaně letěly vstříc Doktorce.

„Ha! Čekala jsem tě! Co pak nevíš, že hrdinný rytíř vždycky porazí draka?“

Nezdálo se však, že by tato informace nějak ovlivnila dračí rozhodovací proces.

„Teda, aspoň obvykle,“ dodala Doktorka a tasila meč.

Mraky zhoustly, takže Yaz nemohla sledovat ani draka, ani tečku/rytíře. Mohla to být Doktorka? A pokud to byla ona, mohla draka vůbec porazit? Hlavou jí proletěla strašlivá myšlenka. Co kdyby to Doktorka nepřežila? Yaz došlo, že jí ani tolik netrápí, že by uvízla ve fantasy středověku, jako to, že by přišla o Doktorku.

Iracionální slzička se jí objevila v koutku oka, ale rychle ji zas utřela rukávem šatů.

Ne, Doktorka nemůže umřít. Vždyť je tak úžasná! Když brebentí ty její technobláboly... Když se usmívá... Tohle taky nejsou pocity, které by chtěla zrovna teď konfrontovat.

Náhle vytrhlo Yaz z přemýšlení podivné skřípání. Vycházelo odněkud z venku, z míst pod jejím oknem. Opatrně z okna vyhlédla—

„Nemohla bys mi pomoci?! Třeba mi hodit cop? Nebo alespoň lano?“ ozval se Doktorčin hlas, několik metrů pod římsou okna.

„Tak dlouhé vlasy nemám, nejsem Locika! A lano obvykle není součástí běžné výbavy princeznina pokoje!“

„To by se mělo napravit! Až budu zase hrát šipky s bratry Grimmovými, musím jim říct, ať to do těch pohádek připíšou!“

Yaz pohotově svázala několik dek a spustila je z okna. Doktorka po nich došplhala až dovnitř a s břinkotem se svalila na podlahu. Yaz ji láskyplně objala. Pak Doktorku lehce bouchla do plátu, který jí zakrýval rameno.

„Au, za co to bylo?“

„Co ti tak dlouho trvalo?“ zeptala se a oplátku Yaz.

„Nejdřív jsem tě hledala a pak mě zajali loupežníci. Ale neboj, přivázala jsem je ke stromu,“ odpověděla Doktorka vesele.

„Okay, to bych brala. Ale jak jsi sakra vyšplhala až do mého okna?“

„Magnety,“ zazubila se Doktorka. „S pomocí sonického šroubováku jsem zmagnetizovala moje brnění a vylezla po stěně věže! Cool, že jo?“

„Ale, ale... To je absolutní nesmysl. Vždyť takhle magnety nefungují!“ oponovala Yaz.

„To těm magnetům neříkej, mohlo by jim to dojít a pak už by mi nevěřili, že takhle mají fungovat,“ řekla Doktorka. „Hehe, jen si z tebe střílím. Není to taková magnetizace, jakou znáš ze Země v 21. století. Využila jsem principy axto-dronidské magnetizace, ta funguje úplně jinak.“

„Aha. Okay, dobře. Magnety. Ale jak sis sakra poradila s tím drakem?“

„Áh, drak. No, byl to oříšek. Naštěstí jsem zvládla využít jisté chyby v designu vícehlavých draků...“

„Jaké?“ ptala se nedočkavě Yaz.

„Snadno se jim zamotají hlavy,“ usmála se Doktorka. „Ten se jen tak nerozmotá, to mi věř. Vypadá teď jako čtyř-dimenzionální preclík. Takže máme teď spoustu času... Nechceš dát na čaj, než vyrazíme?“

KAPITOLA DRUHÁ – ČERNÍ RYTÍŘI

Když po nějaké době našly cestu ven z hradu, Yaz si konečně mohla prohlédnout draka v jejich současném stavu. Zuřivě se třeli o hrad, snažíce se rozmotat své krky, tou dobou připomínající gordický uzel.

Takže si s nimi bohužel zas nepromluví, ale aspoň jí tentokrát nezmaří útěk. Proplížily se kolem hradu a odjely na Doktorčině oři.

„Kůň říká, že bychom si měly pospíšet,“ řekla Yaz.

„To vím taky, vždyť rozumím koň— Tak počkat! Jak víš, co říkal?“ zeptala se Doktorka.

„Součást princeznování, hádám.“

Doktorka jen pokývala hlavou jako kdyby to dávalo smysl. Vyjely pryč, co nejdál od hradu i draka.

Utábořily se v lese a připravily táborák. Nakonec ho musela zapalovat Yaz, zatímco Doktorka brblala cosi o tom, že už vážně musí šroubováku přidat nastavení na dřevo.

Zatímco si oheň praskal a plápolal, Doktorka a Yaz sledovaly západ slunce.

„Vypadá vážně pohádkově, že?“ řekla Yaz.

„To jo... Akorát mi k tomu táboráku scházej maršmelouny, bez nich to není ono,“ posteskla si Doktorka. „Zajímavé... Ten měsíc se za celý den nehnul ani o píd.“

„Jak je to vůbec možné?“

„Zcela jednoduše – není to skutečný měsíc.“

„Doktorko, kde to vlastně jsme?“

„Ah, to je ta správná otázka... Podívej se na stromy kolem nás. Nepřipadají ti trochu zvláštní?“

Yaz se rozhlédla. Viděla jen obyčejné stromy. Ne, počkat, jeden kmen měl trochu zvláštní tvar. A ten vedle něj taky...

„Jsou to písmena!“ vykřikla překvapeně Yaz.

„Přesně tak. Při pohledu shora jsou to písmena. Když jsem tu byla kdysi, tak to byly jen písmena, ale teď jim narostly koruny jako skutečným stromům, takže je obtížnější to poznat. Tohle je Země fikce. Konceptuální prostor, ve kterém pohádky a lidská představivost ožívají. Jsme mimo naši realitu,“ vysvětlovala Doktorka.

„To bychom se odsud měli dostat co nejdřív, ne?“

„Přesně tak. Jenže TARDIS je fuč.“

„Nemůžeš ji nějak přivolat?“

„Ne tady. Země fikce má para-psychogenní tlumiče, kvůli kterým nejde aktivovat neo-artronový okruh, kterým by šlo technicky vzato v případě nouze TARDIS přivolat. Je to nemožný. Teda, není to nemožný. Jsem génius. Samozřejmě bych to zvládla. Ale s lepším vybavením. Potřebuju intrincinové baterie, xovogární atrektiátor... A alespoň dvě a půl jaderné elektrárny—“

Zatímco Doktorka technoblábolila, nevšimla si dusotu kopit, který se rychle přibližoval. Yaz si ho také nevšimla, protože tou dobou si až moc všímala Doktorky.

Byli to tři rytíři v černé zbroji. Jejich přilbice měly tvar hlav vlků.

Dva z nich obklíčili Doktorku a kroužili kolem ní. Ten třetí popadl Yaz, svázal jí ruce a přehodil přes svého koně.

„Yaz!“

„Doktorko! Já už nechci být dívka v nesnázích!“ křičela Yaz, zatímco se trio rytířů i s ní vzdalovalo.

Doktorka rychle uhasila oheň – byl sice fiktivní, ale to neznamená, že nemůže být ohledně táboření v lese zodpovědná.

Naskočila na koně a brzy je dohnala. Moc rádi však nebyli.

„Použij fazole,“ zavrčel jeden rytíř na druhého. Druhý vytáhl malý látkový pytlíček. Vytáhl z něj fazoly a hodil ji za sebe.

Jakmile fazole dopadla na hliněnou cestu, zaryla se do země. Během půl vteřiny vylétl z místa dopadu asi metr tlustý stonek, který se pnul k nebesům.

Jen tak tak se mu Doktorka stačila vyhnout. Nechybělo málo a ona i kůň byli na dvě půlky.

„Miř líp!“ okřikl první rytíř druhého. Ten třetí z nich, který vezl Yaz, jel kus před nimi.

Druhá fazole byla vržena. V tom šeru Doktorka neměla šanci odhadnout, kam přesně dopadne... Tahle ji určitě roztrhá na kusy...

Zavřela oči a zhluboka se nadechla. Svět se zpomalil. Fazoli neviděla – ale vnímala ji. Její časovou osu – minulost i budoucnost. Její magický původ, její růst. Pokácení jejího gigantického stonku, její růst. Její zánik. Její klíčení. Její růst.

Strhla koně stranou, načež ladně objela místo dopadu. Fazole dopadla a rapidně vyrostla daleko od jejího cíle.

„Dej to sem!“ zavrčel první rytíř na druhého.

To byla Doktorčina příležitost – pravidlo tří bylo na její straně. Nebezpečným manévrem se za jízdy sehnula a popadla z lesního svahu klacek. Narovнала se v sedle...

A vrhla ho přímo mezi dva rytíře.

Trefa! Fazole spadla na zem.

Stonek hbitě vylétl vzhůru, oba koně odhodil stranou, a i s jejich rytíři je převalil na bok. Doktorka stonek objela a procválala mezi nimi. Když se otočila, všimla si, že jeden z rytířů si sundává svou přilbu ve tvaru vlčí hlavy a skrývá pod ní... Vlčí hlavu.

„K*§%#@!“ zaklel zbývající vlčí rytíř při pohledu na spoušť za ním.

„Bacha na jazyk, tady jsme v pohádce! Mohly by to číst děti,“ okřikla ho Doktorka, zatímco stahovala náskok.

Vlkova rozptýlení využila Yaz. Odrazila se a spadla z koně. Dopadla na kraj cesty a skutálela se po travnatém svahu.

Doktorka okamžitě skočila za ní, zatímco se rytíř pokoušel ubrzdit svého koně.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Doktorka.

„Pozor!“ křikla Yaz – rytíř utíkal k nim. Zvedl se vítr.

„Měl by sis na mě dát pozor,“ řekla Doktorka. „Jsem stále hrdinným rytířem.“

„Pýcha předchází pádu,“ zavrčel vlk a tasil svůj meč.

„Haik!“ vykřikla Doktorka a svižně vlka sekla rukou kamsi mezi jeho přilbu a brnění. Vlk zavrával a svalil se na zem.

„Vidíš, Yaz? Tomu se říká—“

Cosi obrovitého se náhle sneslo k zemi přímo za Doktorkou. A pak to bylo pryč. Doktorka se ohlédla.

Na nebi uviděla sedmihlavého a zcela rozmotaného draka. Ve spárech držel stále svázanou princeznu Yaz.

„—Venušanské aikido.“

KAPITOLA TŘETÍ – DRAK, DOKTORKA A FIKCE

Drak jemně položil Yaz na zem v obrovité dračí sluji.

„Doktorka mě najde!“ hrozila Yaz drakovi.

„Já vím,“ ozvala se jedna z hlav. Zbylých šest souhlasně přikývlo. „Jde tady hlavně o ni. Ty už jsi v podstatě skoro fikční.“

„Cože? Ne, ne, to není možný... Já jsem skutečná! Jsem skutečná, slyšíš mě?! Nemůžu se stát fikcí, to by bylo strašný. Jsem skutečná!“

„Jasně,“ pronesla posměšně jiná hlava. „Ani ses nevtřela. Občas sis trochu zakřičela, ale to je pro dívku v nesnázích typický. Navíc se na sebe podívej! Princezna unesená drakem! Víc fikční už to ani být nemůže.“

Yaz zůstala stát jako oněmělá. Draka už konverzace očividně přestala bavit. Vylezl si na hromadu zlata a spokojeně tam usnul.

Yaz se rozhodla vzdorovat své roli. Našla dostatečně ostrý stalagmit a přerezala o něj provaz, který jí svazoval zápěstí. Sebevědomě vyrazila prohledat sluj, načež okamžitě spadla se šplouchnutím do kaluže, kterou v té tmě neviděla.

Byla podivně hluboká. Už z ní lezla, když v tom jí něco slizkého chytilo za kotník. Marně se zkoušela vyvléct – chapadlo ji táhlo do hlubin.

Doktorka přicválala ke vstupu do dračí sluje. Byl masivní – vypadal jako tlama nějakého obrovského netvora, plná zubů.

Po straně vstupu do jeskyně byly malé dveře. Obyčejné, obdélníkové dveře šedé barvy, s prostou, železnou klikou. Esteticky se zcela vymykaly veškeré pohádkovosti.

Tomu Doktorka nemohla odolat. Vešla dovnitř.

Většina místnosti byla ponořena do temnoty, ale částečně byla osvětlená drobnými monitory zabudovanými ve stěně. Na všech bylo zrnění.

Náhle se zářivky na stropě rozsvítily tak prudce, že si musela zakrýt oči.

Uprostřed místnosti stála Yaz, stále v krásných, princeznovských šatech. A vedle ní – TARDIS!

„Doktorko, kde to jsme?“ zeptala se Yaz.

„Yaz, tak ráda tě vidím! Jsi v pořádku?“

„Doktorko, kde to jsme?“

„Tohle nejspíš bude řídicí středisko, ze kterého Vladař ovládá Zemi fikce.“

„Doktorko, pojďme na dobrodružství!“

„Roztomilý. Ale pokud to měl být seriózní pokus, tak docela trapas,“ pronesla Doktorka, zatímco se rozhlížela po místnosti. „Nejsou skutečné. Jsou jen fikce.“

Jakmile to řekla, TARDIS zmizela. Fiktivní Yaz tam však stála dál. Nehybně.

„Ukaž se, už mě to nebaví,“ rozkřikla se Doktorka.

Na všech monitorech se objevila ta samá tvář – tvář vlka. Vypadal o dost starší než trojice rytířů.

„Současný Vladař, že? Konečně se setkáváme, a tak dál, a tak dál. Chceš mi zas nabídnout práci? Odpověď je furt ne.“

„Ale kdepak. Mám pro tebe zcela jiné plány,“ řekl Vladař a vycenil zuby v čemsi, co možná měl být úsměv. „Ale nejdřív mi prozrad’ – co si myslíš o nové Zemi fikce? Je větší! Je lepší!“

„Upřímně mě moc nezaujala. Ty role jsou zajímavé – hrdinný rytíř, princezna v nesnázích, loupežník... Velký zlý vlky... Asi praktičtější, než aby tu jen tak pobíhali Gulliver a Karkus. Ale jinak? Nic moc. A ten měsíc je trapnej. Ve výsledku to není nic než jen bezduchý remake. Pokus zatahat za nitky nostalgie.“

„Dobře, jak myslíš, Doktore,“ pravil Vladař. Dotklo se ho to, ale snažil se to nedávat najevo.

„Nechceš to vzdát?“ navrhla Doktorka. „Porazím tě.“

„Stále nechápeš, Doktore... Tohle je jen provizorní. Ve skutečnosti plánuji reboot, a to s širokou distribucí. Vlastně by se dalo říct, že s distribucí napříč časoprostorem!“

„Tak se pochlub!“ povzbudila vlka Doktorka. „Co plánuješ?“

„Tebe! Vylákal jsem tě sem, protože chci tebe! Ne jako mého náhradníka, ale jako koncept! Jen si to představ: Doktor, cestovatel vesmírem, objevitel, hrdina, dobrodruh. Ve své budce, která ho může dopravit doslova kamkoliv! To je geniální koncept, okamžitě generuje příběhy. Země fikce je jen nehybné místo – ale s tebou? S tebou by mohla kamkoliv! Jakýkoliv svět, na kterém bys přistála, by byl okamžitě absorbován!“

„Děkuju, ale nemám zájem.“

„To není tvoje rozhodnutí!“ okřikl ji Vladař. Do místnosti vběhli tři vlčí rytíři a vrhli se na Doktorku. „V Zemi fikce se neumírá, ne doopravdy. Jen se tu každý rozpadne na kocepty! Chyťte ji, moji synové, chyťte ji! Jednu věc ohledně rolí stále nechápeš, Doktore... Lze je velice snadno změnit!“

Vladařovi synové Doktorku přeprali a zvedli ji ze země. Fiktivní Yaz stále jen nečinně stála uprostřed místnosti.

„Mně nepřípadáš moc rytířsky. Jsi žena s rukávem plným triků a kouzelnickou hůlkou. Jsi zlá čarodějnice!“ v jeho hlase bylo slyšet nadšení z jeho zlomyslného triumfu.

Několik obrazovek náhle zmizelo. Místo nich se objevila ve stěně dvířka od rozpálené pece. Jeden z vlků je otevřel. Doktorka se marně vzpírala.

„A co se dělá s čarodějnicemi?“

Yaz viděla skrz oči své fiktivní dvojnice, ale nemohla hnout ani brvou. Stále ji neznámé monstrum táhlo hlouběji...

Tak počkat. Monstrum? Jaké monstrum? Co o něm Yaz vlastně věděla? Mělo alespoň jedno chapadlo, které ji právě drželo za kotník. Okay, to je dobrý začátek. Žilo pod vodou, možná ani nemohlo na souš. Jo, to je taky užitečný. A bylo fiktivní...

Bylo fiktivní. Yaz se u téhle myšlenky zastavila. Myslela na to, usilovněji a usilovněji. To monstrum i chapadlo nejsou skutečné. Tohle je Země fikce. To monstrum neexistuje.

Náhle sevření ustalo. Yaz byla volná.

Vyplavala k hladině a zhluboka se nadechla. Vylezla – což s mokkými priceznovskými šaty nebylo úplně snadné – a utíkala směrem k drakovi.

„Draku!“

Jen jedna ze sedmi hlav se letargicky zvedla.

„Copak?“ zeptal se drak.

„Doktorka je v nebezpečí! Potřebuje tvoji pomoc!“

„Proč bychom jí měli pomáhat?“

„Protože... Protože je to ta nejúžasnější osoba na světě!“ vykřikla zapáleně Yaz, ale drak jen udělal dračí ekvivalent pokrčení ramen a položil jedinou zaujatou hlavu zpátky na hromadu zlata.

„Tak to je ale fakt trapný!“ osočila se na draka Yaz. „Ty si prostě necháš poroučet od Vladaře, jo?“

„Všichni musíme poslouchat Vladaře,“ konstatoval drak.

„To je sice možný, ale ty jsi drak! Nejmocnější bytost ve všech mýtech a pohádkách! Kde je tvoje dračí hrdost? Máš tady vládnout ty!“

Drak zbystřil.

„Pec je přece jen pro ty, co jedí děti! To já bych nikdy neudělala, takže nemůžu skončit v peci!“ zkoušela se vyvléknout z jejího plamenného konce Doktorka.

„Čarodějnice jako čarodějnice!“ oponoval Vladař, zatímco byla Doktorka už nohou téměř v peci.

Vlci vstrčili křičící Doktorku do pece a zavřeli za ní dvířka.

Celá řídící místnost se náhle otřásla.

„Co to—“ řekl Vladař, než padající sutiny rozbily každý jeden monitor na stěně.

Drak se prodral skrz skálu do řídící místnosti. Vlci vystrašeně zavylí a dali se na útěk, jenže příliš pozdě. Jeden po druhém se stali žrádlem pro dračí hlavy.

„Nestihli jsme to!“ zhrozila se Yaz. Přelezla sutiny do řídící místnosti a zoufale se rozhlížela.

„Yaz?“

„Doktorko? Ty žiješ!“

„Yup,“ usmívala se na ní Doktorka skrz dvířka pece. „Vlastně si stačilo uvědomit, že čarodějnické pece nejsou skutečné, takže mě jejich oheň vlastně nemůže spálit. Typickej trik na obranu proti Zemi fikce, fakt.“

„Jupííí!“ křičela Doktorka. Ona i Yaz seděli na drakovi, každá za jiným krkem. Letěli výš a výš. Yaz si užívala vítr ve vlasech a pohled na nadšenou Doktorku.

Přistáli na obří, zářící placce.

„Měsíc... je placka?“ zeptala se Yaz.

„Yup. A měla jsem pravdu, je tady! Vladař ji musel dát stranou, jinak by nás před Zemí fikce chránila,“ řekla Doktorka a láskyplně pohladila TARDIS, která tam na ně čekala.

„Nyní je mě potřeba jinde,“ pronesla jedna dračí hlava.

„Věci se v Zemi fikci začínají měnit,“ dodala jiná. „Vláda vlka skončí, máte mé slovo. Revoluce začíná!“

Drak se odrazil od měsíce a letěl zpět, do země pohádek.

„Nerozuměla jsem mu ani slovo,“ přiznala Yaz.

„To je dobré znamení, princeznovská role očividně mizí!“

„Škoda,“ řekla Yaz a dala Doktorce pusku na tvář.

„Oj! Čím jsem si to zasloužila?“

„Záchranou princezny, přece.“

„Pojď,“ usmála se Doktorka. „Je čas letět dál.“

KONEC